

El president, la fallera, l'horta i la carretera

Un tros més d'horta acaba de ser destruït. En el seu lloc ha aparegut una carretera que no millora les comunicacions ni agilita el trànsit... però és un magnífic accés a una nau construïda de manera il·legal, propietat d'algú molt ben relacionat amb tots els poders de València. Aquest article ha estat el guanyador del II Premi de Periodisme d'Investigació Ramon Barnils.

Ens trobem a Burjassot. Latitud 39.3 N, longitud 3.16 W. En els mapes apareix com un municipi de l'Horta Nord, veí de la ciutat de València; en la realitat, el que no fa gaire temps era un poblet enmig l'horta avui sembla un suburbi engolit pel creixement de la capital. En l'any 1950 hi havia 12.000 veïns; enguany, en el seu exigü terme de poc més de tres quilòmetres quadrats s'acumulen més de 36.000 persones. Els anys 60 i 70 foren els del creixement desmesurat: calia donar un habitatge, no importava en quines condicions, a l'allau d'immigrants que buscava a València una oportunitat. Els poblets de la rodalia venien el sòl més barat i competien per guanyar habitants en una cursa de *desarrollismo* embogit. Primer s'urbanitzaren els terrenys de secà del terme, on hi havia fins i tot coves habitades, i després, a poc a poc, les construccions van anar acostant-se a l'horta.

A Burjassot va nàixer el poeta Vicent Andrés Estellés. En els seus versos en parla sovint, però si algú intentara guiar-se avui per les seues descripcions dels canyars o de les alqueries, es perdria sense remei. No fa gaire el consistori ha decidit cobrir la sèquia de Montcada, la més cabalosa del Túria, la que Jaume I havia reservat per al poder reial, la que servia d'improvisada i impúdica sala de bany –tal com conta el poeta– a les milicianes de la República; la darrera barrera entre el ciment i l'horta.

El poble ha pagat molt cara la seua proximitat a la capital, travessat per dos línies de tren de rodalies –que només

es converteixen en metro subterrani quan arriben a València–, per una de tramvia i per una autovia que va aïllar per sempre un dels seus barris, el plànol de Burjassot és ple de cicatrius. Aquest passat mes d'agost n'ha sorgida una altra, una estranya carretera de circumval·lació que ha devorat quasi tota l'horta que li quedava a la població i que, una vegada més, ha deixat aïllat un altre barri, el de l'Empalme; la creativitat popular, cruel i oportunista, ja l'ha batejat com l'"illa de Perejil".

La història de la construcció d'aquesta via i els foscos interessos que s'amaguen al darrere és paradigmàtica; condensa i resumeix una manera de fer política que ha caracteritzat els últims anys de la vida pública valenciana; és una història dirigida per un poder que afavoreix interessos personals i concrets i que no dubta a sacrificar altres qüestions, com per exemple la supervivència de l'horta, un paisatge i un món que, cada vegada més, es converteixen en tema de postal en sèpia. És una història indigna i trista, que es desenvolupa més o menys com tot seguit s'explica.

Episodi primer: una nau entre carxofes. José, el fill d'Enrique "el de la Portalada", recorda encara el dia que entre les mates de carxofa, aprofitant un petit terreny balder, algú va construir un talleret per albergar algunes màquines de matriceria. Aquella zona de Burjassot havia escapat de la febre constructora perquè encara hi havia camps en producció i no estava ben comunicada. El propietari d'aquell modest taller

FERNANDO BUSTAMANTE

L'empresari Francisco Segura, l'any 2000, amb qui llavors era president de la Generalitat Valenciana, Eduardo Zaplana, en la inauguració d'una de les seues naus.

era Francisco Segura, en aquell moment un professor dels tallers de les escoles de San Francisco Javier de València, on ensenyava l'ofici de torner i matricer als aprenents. Segura comercialitzava algunes de les peces que es fabricaven a les aules de pràctiques però volia independitzar-se i ell mateix va contractar algun d'aquells xics per a la que anava a ser la seua primera empresa. L'any 1982 la va oficialitzar i la va batejar amb el seu nom. Només sis anys després, l'estiu del 1988, els camps veïns foren ocupats per unes bigues que prompte sostindrien una moderna coberta metàl·lica. Mentre els llauradors dirigien el reg en els camps, contemplaven com els obrers corrien per acabar la nau. Eren anys de bonança econòmica i la modesta matriceria havia diversificat els productes per poder abastir un gegant, l'empresa Ford, que des del polígon industrial d'Almussafes (Horta Sud) dirigia l'economia valenciana. Ajudada pels governs socialistes, que des de la Generalitat la subvencionaren generosament, la Ford s'havia convertit en el motor de la indústria valenciana i havia aconseguit que el 10% de tots els processos productius del país depengueren de la seua factoria. Les veus que clamaven en contra d'aquesta perillosa dependència

van ser silenciades enmig d'una eufòria general que només veia el creixement espectacular i instantani.

L'empresa de l'industrial Francisco Segura havia estat una de les primeres a pujar al carro de la Ford i aquell taller enmig de l'horta, malament connectat a través del camí vell de València, s'havia quedat petit per a l'expansió que es vivia. Calia ampliar-lo, i els operaris es posaren prompte mans a l'obra.

La zona sobre la qual anaven creixent aquelles plantes metàl·liques era qualificada en els documents municipals com a zona d'horta i aquella construcció era, per tant, il·legal. Però avançava. La premsa va denunciar els fets, la policia local també i els grups polítics Esquerra Unida (EU) i Unitat del Poble Valencià (UPV) també. Mentrestant, el regidor d'Urbanisme del poble, on el PSOE governava amb majoria absoluta, feia com si no sabera res i, mentre compartia taula i restaurant amb l'industrial, deixava que la construcció anara consolidant-se. Fins que es va acabar. Hi hagué una multa, de 590.000 pessetes, però la nau, que havia ocupat 1.500 metres quadrats d'horta del poble, va posar-se a treballar. En un ple municipal del mes d'octubre, l'Ajuntament va iniciar la lega-

lització de l'obra d'ampliació sol·licitant la declaració de "bé d'interès públic i social". Durant la sessió, es va escenificar una discussió que aclariria les posicions de cadascuna de les parts. El PSOE manifestava la necessitat de crear indústria en el poble per poder obtenir ingressos per a les arques municipals, i representants de la UGT de l'empresa i un delegat de la direcció defensaven fraternalment la necessitat d'aquella ampliació "per a millorar les condicions laborals, amb vestidors i dutxes". Els regidors que s'hi oposaven -d'UPV i EU- van ser titllats d'insolidaris i d'oposar-se al que representava "una clara millora per al poble".

Aquella tardor del 1988, el conseller d'Indústria de la Generalitat Valenciana, el socialista Andrés García Reche, inauguraria oficialment la nova planta. A alguns periodistes no els passà desapercebut el fet que el conseller avalara amb la seua presència una empresa que s'havia construït vulnerant la legalitat. Però els diaris valencians silenciaren aquesta qüestió. Durant dies havien anat inundats de publicitat de l'empresa Segura; el seu president, Francisco Segura, s'havia molestat molt amb la repercussió que el cas havia tingut en la premsa i havia après aquella lliçó; a partir d'aquell moment vigilaria molt de prop els mitjans, tot i que no sempre seguiria una estratègia adequada.

El mateix silenci que va cobrir aquell fet va envoltar també un altre en el qual es va veure embolicat el mateix Segura tres anys després i que encara avui cueja. Les necessitats de la Ford creixien i al costat de les seues gegants instal·lacions es va crear un polígon, anomenat Joan Carles I, on van anar instal·lant-se les empreses proveïdores. Segura no sols va adquirir terrenys per a construir-hi altres naus i formar el que ara és el Grup Segura, sinó que va entrar en l'accionariat i la direcció d'empreses que ja s'hi trobaven. Una d'aquestes era Pinturas Catofosfóricas, SA, Pincasa, dedicada a la fabricació de pintures per a metalls i aliatges. El 1991, la inspecció de treball va condemnar l'empresa per frau a la Seguretat Social. Segons consta en l'informe de l'inspector, els directius de Pincasa havien

despatxat els treballadors i els havien comminat a formar una cooperativa anomenada Sociedad Cooperativa Xirivella de Servicios que, en realitat, treballava en exclusiva per a Pincasa fent el mateix treball que abans feien els asalariats; l'única diferència era que ara l'empresa s'estalviava les quotes de la Seguretat Social, que anaven a càrrec dels treballadors. La inspecció considerava que allò era un frau i que la cooperativa era un muntatge. L'acta era molt contundent, però tenia un defecte de forma que l'empresa va aprofitar per guanyar el recurs en contra de la sentència condemnatòria, el 1995. Misteriosament, la inspecció de la Conselleria de Treball no va intentar resoldre l'error i aquella denúncia quedà silenciada i oblidada per molt de temps.

Segon episodi: les falles, les festes i el PP. Les següents aparicions de Francisco Segura en la vida pública valenciana van tenir un caire molt més

La conjuntura política ha obligat Francisco Segura a reubicar-se. Amb PP i PSOE, això sí, ha tingut molt bona relació

mundà. L'any 1994, la seua filla Laura, que aleshores tenia 21 anys, va ser proclamada fallera major de València. Laura pertanyia a la comissió de Convent de Jerusalem - Matemàtic Marzal, considerada unànimement la falla de la *jet-set* de la ciutat, una *jet-set* una mica "coenta", és cert, que exhibeix entre bunyols i fantasies d'il·luminació al carrer els

seus vestits més exclusius i cridaners, i que convida a les vetllades nocturnes cantants inequívocament carrinclons, però *jet-set* al cap i a la fi.

L'any següent es va produir el canvi de govern a la Generalitat Valenciana. Eduardo Zaplana, un polític encara poc conegut que havia debutat en el poder amb l'obtenció de l'alcaldia de Benidorm mitjançant el pacte amb una trànsfuga, anava a ocupar la presidència que fins aquell moment ostentava el socialista Joan Lerma. El PSOE valencià havia pagat amb escreix la seua política de submissió a les decisions de Madrid. Els escàndols del GAL, de Roldán, de Filesa i d'altres arrossegaren els socialistes a l'abisme i amb ells la secció valenciana, que mai no havia volgut marcar cap distància, ni tan sols simbòlicament, amb els dictats centrals del partit.

La conjuntura obligà Francisco Segura a reubicar-se, i si anys abans havia aconseguit la presència de García Reche en la inauguració d'una de les seues naus,

CADA DIA, A LES 13.40

Els nostres paisatges, la nostra gent

➤ La setmana que ve: **dilluns 25 Falset** • **dimarts 26 Centelles**
dimecres 27 Breda • **dijous 28 Tuixén** • **divendres 29 Gandesa**

Al costat d'aquestes ratlles, evolució de la construcció a l'horta de Burjassot. En la part esquerra de la imatge, els nous accessos construïts i la nau del Grupo Segura, SA, actualment. Dalt, el mateix lloc poc abans de començar aquestes obres. A baix, a l'esquerra, la nau a finals de l'any 1988, ja acabada l'ampliació il·legal que havia començat pocs mesos abans. A baix, a la dreta, una imatge d'aquestes obres d'ampliació.

prompte començà a acostar-se al nou conseller d'Indústria, Diego Such –antic militant de partits cantonalistes alacantins–, de qui arribà a ser home de confiança. L'any 1996, l'industrial va fer de Rei Mag en la cavalcada de reis de València, un lloc tradicionalment reservat a persones “importants”, i aquell mateix any contactaria empresarialment amb un personatge que havia escalat moltes posicions en el món social valencià: Jesús Sánchez Carrascosa. Carrascosa acabava de deixar el càrrec de secretari general de la Presidència de la Generalitat. La seua trajectòria vital i professional l'havia conduït des del seu poble natal de Fuente Álamo (Múrcia) a València, i de ser un periodista agressiu vinculat als ambients

progressistes valencians a ser un periodista molt més agressiu encara, al servei dels sectors més conservadors de la ciutat. Casat amb M. Consuelo Reyna, aleshores directora de l'influent diari *Las Provincias*, Carrascosa havia intentat sense èxit muntar diversos projectes periodístics. Després d'acumular fracassos va passar a assessorar Zaplana, amb qui havia coincidit mentre feia els estudis de batxillerat a Cartagena, en les eleccions autonòmiques del 1995. El flamant president el va premiar amb un alt càrrec, però l'inquiet Carrascosa encara maldava per tenir èxit com a responsable d'un mitjà de comunicació. Va ser aleshores quan va posar en marxa una televisió local, València Te Ve, emparat en la falta de le-

Segura va ser un dels primers accionistes de València Te Ve, projecte personal de Carrascosa

gislatió sobre el sector. Francisco Segura va ser un dels primers accionistes d'aquell projecte. Poc després Carrascosa va deixar temporalment la seua televisió per dirigir Canal 9, la televisió pública valenciana, i seria acusat de

desviar materials i productes de la televisió autonòmica cap a València Te Ve.

El 1998 l'industrial s'incorporà al ple de direcció de la Cambra de Comerç de València, on va entrar per imposició del conseller Such. Aquell mateix any, la seua filla, que en acabar el regnat faller havia deixat ben clares les seues simpaties pel PP, va ser col·locada a dit en el departament de protocol de la Presidència de la Generalitat.

Tercer episodi: la boda, el president i, per fi, la carretera. La presència d'una exfallera major en l'entorn de Zaplana era hàbilment explotada pel PP en la seua particular guerra contra Unió Valenciana (UV). Aquest partit, fundat l'any 1982, tenia molt bones relacions amb el món faller i el considerava el seu feu particular. Basant-se en l'anticatalanisme furibund, Unió Valenciana havia obtingut un bon resultat en les eleccions del 1995, que obligà el PP a pactar-hi. El repartiment de les àrees de poder va ser batejat per l'aleshores president d'UV, Vicent González Lizondo, com el "pacte del pollastre". De cara a les eleccions autonòmiques del 1999, el Partit Popular havia decidit no tornar a repetir l'incòmode pacte i apropiarse definitivament de l'espai electoral dels anticatalanistes. Molts dels noms importants d'UV van anar passant, un a un, a l'òrbita d'influència del PP, a canvi d'importants càrrecs i de subvencions pagades amb diners públics. Mort el líder carismàtic d'UV, Lizondo, la missió semblava més fàcil; i ho va ser. En les eleccions del 1999, Unió Valenciana va perdre tota la seua representació parlamentària i el PP va obtenir per fi la seua cobejada majoria absoluta: el pollastre era tot seu.

Un any més tard, la família Segura apareixia de nou en la premsa. El primer de maig, dia del treballador, l'exfallera major Laura es casava i poc després la seua fotografia ocupava les pàgines d'"ecos de societat" (remesos previ pagament) de la revista *Hola*. El marit era l'advocat David González Wonham, jove forjat en les Noves Generacions del PP i que des de l'època en què Carrascosa dirigia la Televisió Valenciana ocupava el càrrec de cap de personal de

Blanc Bruc Hill
... la Diferència

*Sauvignon Blanc,
Chardonnay i Xarel·lo*
-fermentat en Bóta de Roure-

CAVAS HILL
VINS I CAVES

www.cavashill.com

FERRAN MONTENEGRO

Laura Segura va ser fallera major de València l'any 1994. Ha estat una de les més populars. Anys després va ser fitxada per Eduardo Zaplana per al gabinet de protocol de Presidència de la Generalitat Valenciana.

l'ens de la Ràdio Televisió Valenciana. De fet, el domicili de la RTVV (també a Burjassot) figura en la llista del col·legi d'advocats com el del despatx des d'on exerceix González Wonham. A aquella boda va anar com a convidada la dona del president Zaplana, Rosa Barceló. La fotografia de l'empresari amb el president es feia d'esperar però no trigaria gaire a produir-se. Va ser aquell mateix mes, el dia 30. Zaplana acompanyà Francisco Segura en la inauguració de la nova planta que el Grup Segura, que inclou també l'empresa Valdesa, havia posat en funcionament a Almussafes. Eren 12.500 metres quadrats equipats amb la més moderna maquinària i robòtica. Mentre parlava amb la premsa, Segura va fer públic el lema de la seua companyia: "créixer o morir." El Grup anava bé, exportava productes d'alta tecnologia a països com Alemanya, França, Bèlgi-

ca, Brasil o els Estats Units, però tenia una espineta clavada: aquella planta de Burjassot, que, tot i ser la més menuda, continuava sent la seu central del grup i estava molt malament comunicada. El camí vell de València, sense asfaltar i travessat per les vies del tren, feia patir els grans camions que, cada vegada en un major nombre, venien de tot Europa. Els pocs llauradors que encara quedaven, es miraven, entre escèptics i divertits, les mil i una maniobres que havien de fer els vehicles per poder entrar als magatzems. Però prompte no hi hauria motius per a somriure.

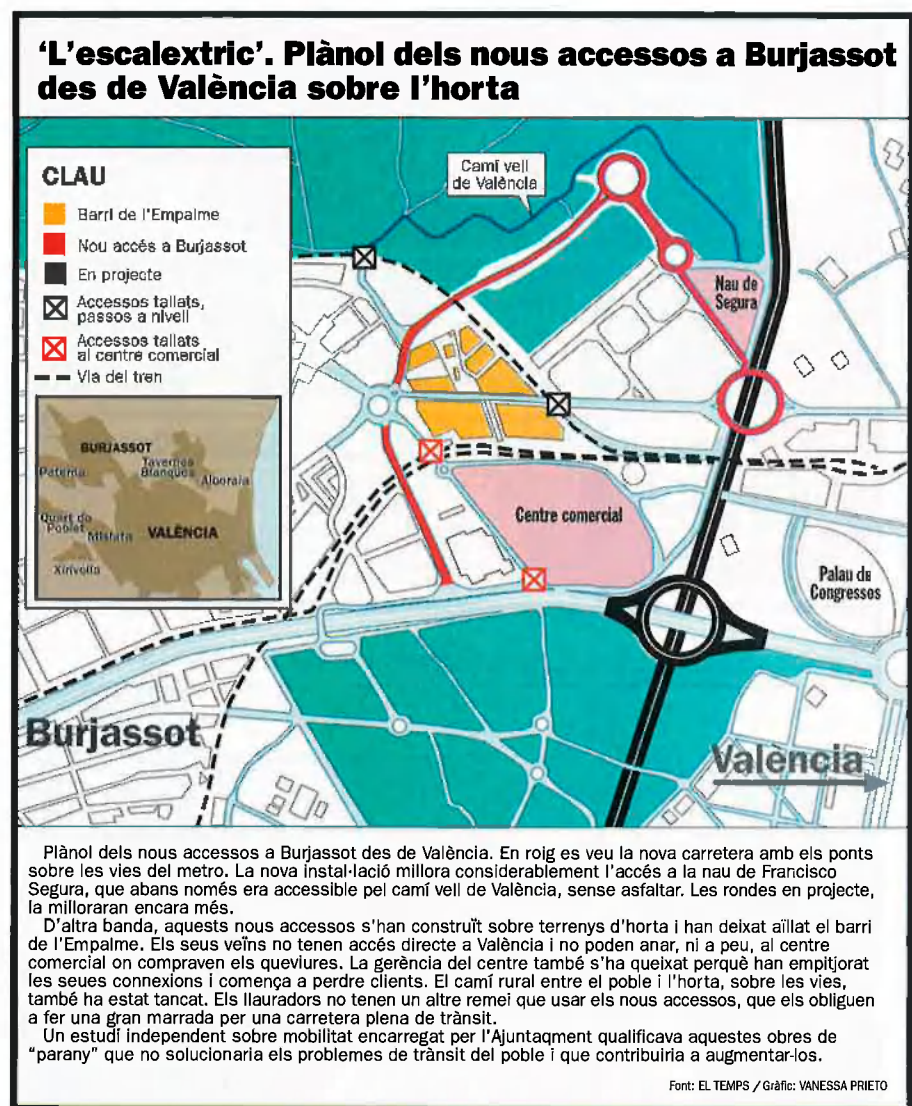
La Conselleria d'Urbanisme i Transports va traure a la llum un ambiciós projecte de "supressió de passos a nivell" que incloïa més de 1.300 milions de pessetes per al municipi de Burjassot. Preveia la construcció de ponts elevats i d'àmplies rotondes per l'horta, en la zona on se situava la nau de

Segura. Tot anava molt bé per a l'empresa i per a la seua projecció pública. Segura figurava com un accionista del València CF amb qui s'havia de comptar per a conformar majories en la direcció, i havia obtingut també un premi Nova, atorgat per la Conselleria d'Indústria a la innovació empresarial. El reconeixement li va ser lliurat en una gala retransmesa per Canal 9, plena de cantants i madurs actors internacionals que encara conservaven —gràcies a la naftalina— un cert *glamour*. A més de tot això, com si d'una casualitat es tractara, un pla d'obres públiques anava a solucionar-li —gratuïtament— el problema dels accessos a la seua nau.

Però una nova aliança empresarial amb Jesús Sánchez Carrascosa anava a fer perillar la seua bona imatge. Carrascosa, que havia deixat la direcció de Televisió Valenciana, SA, havia convençut finalment alguns empresaris de

la necessitat de crear un altre diari a València. La seua dona, que havia estat destituïda del càrrec de directora de *Las Provincias* pels seus germans, també accionistes, formaria part de l'equip i aportaria diners i la seua suposada popularitat; i ell mateix seria el director. El nou periòdic anava a dur el nom de *Diario de Valencia*, una capçalera històrica (1790) recuperada amb una complicada operació mercantil. La línia editorial era molt clara: recuperar l'anticatalanisme que *Las Provincias* estava suavitzant seguint els imperatius del PP, que no volia donar cap respir a una possible revifada d'Unió Valenciana. Francisco Segura va decidir jugar amb Carrascosa i va aportar al voltant de 104 milions de pessetes per posar en marxa el projecte, que va eixir als quioscos a finals de setembre del 2000. Amb aquesta alineació, l'industrial perdia la bona premsa que fins al moment havia tingut i passava de ser l'empresari model —que a més pagava publicitat— a ser un accionista d'un mitjà de la competència; problemes que fins a aquell moment havien quedat amagats pels diaris començaren a divulgar-se.

Per exemple, aquell vell assumpte de Pincasa. Comissions Obreres l'havia tornat a denunciar aquell any i la Inspecció de Treball, ara sí, havia complert totes les formalitats. Afirmava que la cooperativa no era més que un muntatge fictici, ja que no tenia cap independència econòmica real i servia d'excusa per a no contractar els treballadors en el règim general de la Seguretat Social i estalviar així a l'empresa molts diners; manifestava també que, en realitat, eren els directius de Pincasa els que manaven i dirigien tot el procés de treball. La sentència va ser molt clara: calia tornar als treballadors els 150 milions de pessetes que ells mateixos havien pagat per les seues quotes a la Seguretat Social ja que, legalment, les havia d'haver pagat Pincasa. La quantitat només incloïa els darrers quatre anys, ja que la llei no preveu sancions més completes. Fonts del sindicat afirmaren que havien intentat arribar a un acord amb l'empresa perquè aquesta contractara progressivament els treballadors en la seua plantilla, però Francisco Segura, personalment, s'hi va negar en redó. Coneguda la sentència,

l'empresa va recórrer i el judici definitiu es va celebrar a principis del mes de novembre. La sentència es farà pública ben aviat.

El que *Diario de Valencia* podia fer per evitar aquesta "mala premsa", era molt poc. Una vegada més, un altre projecte de Carrascosa s'enfonsava. Malgrat que *Diario de Valencia* encara ix avui al carrer, la seua presència és mínima. No figura en les llistes de vendes de l'OJD i molts dels exemplars publicats es regalen en autobusos i estacions. La suposada popularitat de M. Consuelo Reyna no va ser suficient ni tan sols per mantenir una mínima cartera de publicitat. No obstant això, l'aliança amb Carrascosa encara pot tenir algun efecte beneficiós. Fa molts pocs dies, David González Wonham, el gendre de Segura, va ser

l'encarregat d'anunciar als treballadors de Canal 9 que la Generalitat Valenciana ja havia decidit privatitzar la gestió de l'ens. Segons s'ha fet públic, hi haurà una selecció de les diferents empreses que vulguen fer-se càrrec dels continguts: programes, retransmissions i, fins i tot, els informatius. L'ombra de Carrascosa torna a planar sobre l'edifici de TVV a Burjassot. De fet, l'exdirector de Canal 9 ja ha començat a maniobrar per presentar-se com l'aspirant amb més garanties per a quedar-se amb la gestió de la televisió que fins ara era pública, i ha iniciat contactes amb diferents televisions locals per presentar una oferta conjunta.

Mentre en els despatxos de la Generalitat es decidia la liquidació d'un dels pocs símbols reals i coneguts de l'auto-

El barril de l'Empalme de Burjassot protesta contra els accessos que l'han aïllat i han impedit el soterrament de les vies. A baix, una vista de l'horta que queda des del nou pont. Al fons, a la dreta, la nau de Segura.

govern, la RTVV, el pla de "supressió de passos a nivell" continuava el seu ritme d'aplicació. Van eixir a exposició pública els plànols i començaren les expropiacions de terrenys. Els veïns de Burjassot van contemplar sorpresos com, una vegada més, la seua reivindicació de soterrar les vies del metro al pas per la localitat era oblidada i substituïda per una complicada xarxa de carreteres que tornava a ferir el terme sense oferir solucions reals al problema que representen els trens travessant cada quinze minuts el poble, per dues línies, en una direcció i l'altra. Hi hagué fins i tot una manifestació popular i una simbòlica plantada de creus en la zona condemnada a mort, però

l'Ajuntament —dirigit encara pel mateix equip del PSOE que autoritzà l'ampliació de la nau de Segura i encara obcecat amb la idea que un polígon industrial és molt més beneficiós per al poble que no aquell fragment d'horta, rural i endarrerit— no va manifestar cap oposició institucional. De fet, amb la carretera acabada, també se solucionava el problema dels accessos al futur polígon, motiu pel qual el consistori, una vegada més, va modificar el pla general del municipi i va convertir en urbanitzable els terrenys que encara eren horta.

La Conselleria no va considerar cap de les al·legacions presentades pels veïns i pels partits que s'oposaven al

projecte (Bloc i Esquerra Unida) i les obres començaren a un ritme endimoniat. Es va treballar fins i tot diumenges i festius. Segura, mentrestant, declarava a la premsa que el seu Grup creixia i que necessitava més espai i "millors comunicacions": "créixer o morir." Fins que les obres acabaren. Va ser el passat mes d'agost. Sense els escarafalls típics de les inauguracions d'obres públiques, en un mes de vacances, sense protocol... potser hi degué influir el fet que el president de la Generalitat, Eduardo Zaplana, havia decidit anar-se'n de ministre a Madrid, a la recerca de més alts dissenys polítics, o potser era senzillament un exercici de discreció. Els veïns de Burjassot comprovaren per fi totes les conseqüències de l'obra. Els de l'"illa de Perejil" van veure com el seu carrer es convertia en un atzucac des del qual no es pot accedir, ni a peu, al centre comercial on solien comprar. Un parell de tendes, que explotaven el fet de trobar-se en un vial transitat, ja es preparen per tancar. Els alumnes del col·legi Mare de Déu dels Desemparats veuen com els cotxes els passen per damunt del cap en un pont que ocupa el que abans era un camp de creïlles. José, el fill d'Enrique "el de la Portalada" mira amb expressió preocupada cap a l'hortet que encara conserva. Les grans obres públiques no solen preocupar-se dels detalls nimis i la circumval·lació ha tallat l'accés entre els camps i el poble. Com la resta de llauradors, ja no pot travessar les vies a peu, amb les eines i la mula mecànica quan cal. Ara ha de pujar al pont i recórrer mig quilòmetre mentre els cotxes, impacients, toquen el clàxon al seu pas. Des de dalt encara pot veure la construcció del molí de la Sal, l'únic que encara funciona a la comarca de l'Horta, mogut amb la propulsió de les aigües de la sèquia de Tormos; un poc més enllà hi ha la nau industrial de "Francisco Segura, matriceria i estampació". Té un color blau fosc i al davant aparquen, en ordenades fileres, camions amb matrícules estranyes. Hi entren i n'ixen amb comoditat, sense problemes d'espai.

Jordi Sebastià